

tage Eksempler! — Hvis det var en af os andre, vilde vi tage et ganske dagligdags Eksempel. Vi vilde tænke paa en Skorstøsten, som er i Færd med at falde ned i Hovedet paa Folk, og vi vilde sige: Er det ikke bedre, at den bliver muret op paa forventet Efterbevilling, end at den skal slaa nogle Mennesker ihjel? Nej, siger den ærede Minister, det er for smaat. Lad os tænke paa noget større. Tænk f. Eks. paa Mund- og Klovtsyge, tænk paa Forbud mod Udførsel af levende Kvæg, og paa de uhyre Tab for hele Landbruget. Skal vi lade det gaa hen uden at røre os, skal vi under de Forhold sidde stille uden at handle eller gøre noget? Og op for Tanken stiger da en svag Forestilling om, at hvis Ministeren ikke faar Lov til at købe Granater paa egen Haand, saa bliver der heller ikke gjort noget ved Mund- og Klovsygen, Landbruget glider mod sin Ruin, og vi blive alle ødelagte. Den ærede Minister gaar videre. Kolera, siger han, har de Herrer tænkt paa Kolera? Vi se paa hinanden og vi blive ganske betænkelige og til sidst kunne vi ikke holde os: Nej, hellere Granater end Kolera. Den ærede Minister vilde have været ganske sejrrig, hvis han ikke havde fordrævet Indtrykket ved derefter at søge at drage en Konklusion. Konklusionen er denne, at naar Afholdelsen af ubevilgede Udgifter saaledes ikke nødvendigvis ere en forfatningsstridig Handling, saa gør det ved Bedømmelsen heraf ingen Forskel, om Rigsdagen bagefter godkender Udgiften eller nægter den. Jeg ved ikke ret, hvorledes denne Slutning egentlig naas. Jeg har nøje gennemlæst den ærede Ministers Udtalelser uden at kunne finde Mellemlidene. Men det er ogsaa det samme, thi Slutningen er saamaend god nok i sig selv. Vi ere paa fuldkommen kendt Grund. Det er ikke for intet, at vi gennem 30 Aar have befattet os med Grundlovsstudier og Forfatningsdebatter, vi kende hver Stump og Trævl. Naar en Naturforsker ser et lille Ben, kan han ofte deraf konstruere det hele Dyr. Ogsaa naar vi se en enkelt Sætning, have vi hele Dyret. Vi vide paa Forhaand, at det næste Led er det, at hvis Rigsdagens Nægtelse eller Godkendelse var afgørende, kunde en Regering komme i den Stilling, at den blev nødsaget til at gaa af efter Folketingets Nægtelse; men det er en Hovedhjørnesten i dansk Forfatning, at i en saadan Stilling kan en Regering overhovedet aldrig komme. Følgelig maa der ved Siden af Rigsdagens Bevillingsret staa en anden selvstændig Bevillingsret for Regeringen efter dennes

egget Skøn, enten dette nu udtrykkes ved, hvad man kalder en provisorisk Finanslov eller ved en kongelig Resolution eller ved Henviisning til det, som Ministeren med en mere lind Benævnelse kalder regnskabsmæssig Forklaring. Vi vide dermed alle, hvor vi ere, vi kende Tankegangen, og vi behøve ikke mere. — Den ærede Minister fremkom imidlertid endnu med en anden Udtalelse, og det var maaske efter alt den egentlige Kerne. Det var de Ord, at „brændt Barn skyr Ilden“. Jeg vil overmaade gerne opfatte det saaledes, jeg er visselig ingenlunde tilbøjelig til at tro, at den ærede Minister personlig eller at denne Regering i og for sig nærer vidtgaaende Planer eller Ønsker om at træde Rigsdagens Ret for nær. Det tror jeg slet ikke. Men vi kunne ikke nøjes med det rent personlige, at denne Regering ikke har saadanne Ønsker. Vi maa ogsaa tænke paa de andre Børn, som endnu ikke have brændt sig. Hvordan ere vi stillede over for dem? Det, vi trænge til her i Landet, er dette, at vi dog endelig en Gang kunde naa til Tryghed og Sikkerhed i vore Forfatningsforhold. — Til sidst siger den ærede Minister, at han forstaar mig ikke, særlig ikke, hvad jeg mener med, at han har stillet sig i Konfliktforhold til Folketinget; saa forstaar han bedre, siger han, det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen). Naturligvis gør det mig ondt, at jeg ikke kan udtrykke mig saaledes, at jeg forstaas. I det foreliggende Tilfælde vilde det være mig en Trøst, at det ærede Medlem for Ringkøbing er heldigere, hvis ikke denne Trøst dog ogsaa led Afbræk. Thi det ærede Medlem har allerede i Fjor udtalt, at hvis den Stilling kom til at foreligge, som nu foreligger, saa havde vi Konfikten. Det synes altsaa, at enten har den ærede Minister alligevel ikke forstaaet disse Ord, eller ogsaa har han ment ganske at kunne overhøre dem.

Jeg skal slutte hermed. Jeg har snarest en Følelse af, at jeg for længe har lagt Beslag paa Tinget og opholdt Forhandlingernes Gang. Det er virkelig med en Følelse af Gene, at man træder frem for her i Tinget at tale om noget, der er saa simpelt som dette, og som i og for sig kan udtrykkes i disse ganske faa Ord: Der er ingen Bevillingsret uden om Rigsdagen. Det er haardt nok, at vi et halvt Aarhundrede efter Grundlovens Givelse skulle have nødig her i Folketinget at tale om den Ting.